

A photograph of a man and his father in a barbershop. The father, an older man with white hair and a beard, is seated in a barber's chair, looking up at his son. The son, a younger man with dark hair and a beard, stands behind him, resting his hand on his father's shoulder. They are in a barbershop with large arched windows in the background, through which warm sunlight is streaming. The shop is filled with various grooming products and tools on the counter and shelves.

MY FATHER AND GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

MY VADER EN GILLETTE

THE FAMILY · 03

GILLETTENARRATIVE – PERSOONLIKE ARGIEF

My pa is in April 2025 oorlede.

Sedertdien het daar nie 'n enkele dag verbygegaan sonder dat sy teenwoordigheid deur my gedagtes gaan nie.

Die dood verwyder 'n man uit die kamer.

Dit verwyder hom nie uit die gesprek nie.

Hoe ouer ek word, hoe meer stukke van hom ontdek ek wat in myself verborge is.

Gebare. Stiltes. Reaksies. Maniere om na mense te kyk.

Die erfenis wat saak maak, is nooit geld nie.

Dit is erkenning.

Toe ek jonk was, het hy na my gekyk en my gesê dat ek in staat is tot dinge buite sy eie bereik.

Ek het gedink hy terg my.

Ek het gedink vaders sê sulke dinge omdat vaders verplig is om die onmoontlike oor hul seuns te glo.

Nou verstaan ek.

Hy het my nie komplimente gegee nie.

Hy het my selfvertroue geleen wat ek nog nie verdien het nie.

Hy het paaie gesien wat ek nie kon sien nie.

Deure waarvan ek nie geweet het dat hulle bestaan nie.

Moontlikhede wat ek dekades sou bestee om te probeer ontdek.

Ons was vader en seun.

Toe het ons vriende geword.

Die soort vriende wat eerlik praat oor die lewe, vroue,
oorwinnings, vernederings en drome.

Toe het ons kollegas geword.

Samesweerders, verbind deur werk, bloed en die koppige weiering
om gewone grense te aanvaar.

Bo alles anders het ons 'n van gedeel.

'n Van wat nou voortleef, nie omdat dit op dokumente geskryf
staan nie, maar omdat dit die narratief binnegegaan het.

Die herinnering binnegegaan het.

GilletteNarrative binnegegaan het.

Soms het ek die vreemde gewaarwording dat hy nog steeds kyk.

Nie as 'n regter nie.

Nie as 'n kritikus nie.

Nie as die man wat sê:

“Ek het jou mos gesê.”

Nee.

Eerder soos 'n stil waarnemer wat 'n eksperiment bestudeer wat hy
help skep het.

'n Seun wat nooit die handleiding gevolg het nie.

'n Seun wat telkens buite die formaat getree het.

'n Seun wie se lewe uitkomst opgelewer het wat niemand redelikerwys kon voorspel het nie.

Ek mis hom.

Sy glimlag.

Sy pouses.

Sy stilte.

Sy besluite.

Daardie klein raampies, bewaar in die herinnering, wat geen argief kan stoor en geen tegnologie kan herwin nie.

Hy was op sewe-en-twintig 'n kaptein in die Italiaanse leër.

Maar rang het hom nooit verklaar nie.

Wat hom uniek gemaak het, was eenvoudiger.

Hy was my pa.

Die stil deel van my bestaan terwyl die res van die wêreld meegeeding het om geraas te maak.

En daarom sal ek aan hom skryf.

Na waar hy ook al mag wees.

Wag vir my.

Maar nog nie.

Daar is nog onvoltooide werk.

Daar is nog onopgeloste raaisels.

Daar is nog stories wat geskryf moet word.

Eendag sal ek aankom.

En wanneer ek daar kom, sal ons saam lag.

Nie oor sukses nie.

Nie oor mislukking nie.

Oor die absurditeit van die reis.

Want beleefde ervaring kan stories vertel wat die verbeelding nooit sal ewenaar nie.

Vaarwel, Pa. Vir eers.

*Jou seun,
Ferdinando*